

til Familien — Strømper er nemlig en Vare, som Landboerne slider meget. Naar Landboerne sammenstillede Bekendtgørelsen af 31. Maj 1918 med Bekendtgørelsen af 11. Maj om Maksimalpris paa Uld, var man med god Grund utilfreds med, at der ikke samtidig med, at der fastsattes Maksimalpris paa Uld, sattes Maksimalpris paa Garn og de færdige Varer. Hvis Bestemmelsen om, at Producenten ikke maa sende den Uld, han har Ret til at tilbageholde, hen til Forarbejdning paa Spinderi eller Farveri, var blevet opretholdt i Lovforslaget, som det nu foreligger, vilde en Mængde af disse Mennesker gaa økonomisk til Grunde. Det gælder navnlig i Jylland; jeg vil indrømme, at her paa Øerne spiller det maaske ikke saa stor en Rolle, men i Jylland vil det spille en betydelig Rolle, fordi der findes heldigvis endnu en god Del af den gode, gamle Hjemmeindustri i langt højere Grad, end man tænker sig her paa Øerne. Altsaa mange af disse Mennesker vilde blive daarligt stillet økonomisk, hvis Bestemmelsen blev fastholdt, men heldigvis blev den jo strøget.

Om Bekendtgørelsen af 11. Maj om Maksimalpris paa Uld vil jeg sige, at den var i højeste Grad betimelig. Inden Maksimalprisen kom, var der et Jobberi med Uldpriserne, som var aldeles utilladeligt, og var Maksimalprisen ikke kommet, tror jeg at turde sige, at Uldgarn vilde være kommet op paa en Pris af 30 Kr. pr. Kilo, og farvede Uldvarer, Klædevarer og andre Manufakturvarer vilde være steget i samme Grad. Det er blevet sagt, at Maksimalprisen burde være højere. Jeg indrømmer, at den burde have været noget højere. Saa vidt jeg hørte, har den højtærede Indenrigsminister i Gaar udtalt, at Maksimalprisen var fastsat efter Ønske fra Tekstilfabrikanternes Forening; det er muligt; jeg kender det ikke.

Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Ministerens Bemyndigelse eller Ikke-Bemyndigelse til at udstede den saa meget omtalte Bekendtgørelse af 31. Maj. Det er drøftet udførligt i Folketinget, men jeg vil gerne paa mit Partis Vegne anmode den højtærede Indenrigsminister om fremtidig at fremsætte Forslag om den Slags Forhold for Rigsdagen, saaledes: at Bestemmelserne kan faa Lovhjemmel. Jeg tror, at det ude i Befolkningen vil have særlig Betydning, at Bestemmelserne, i saa høj Grad som muligt, fik Lovgivningsmagtens Stempel, saa vil de betyde mere end de ministerielle Bekendtgørelser. Men efter hvad den højtærede Minister udtalte

i Gaar i Folketinget, vil dette ogsaa ske i Fremtiden.

Der staar i § 1, 3die Punktum, at „enhver, der i øvrigt er i Besiddelse af dansk Uld, skal til de i nærværende Lov fastsatte Priser tilbyde denne Uld til Centralen, der skal overtage den“. Jeg vil gerne spørge: naar f. Eks. et Spinderi eller en Fabrik ligger inde med 500 eller 1000 kg Uld, og de vedkommende saa forarbejder det i Løbet af 14 Dage eller 3 Uger, er det vel ikke Mening, at dette Kvantum Uld saa skal stilles til Disposition for Uldcentralen?

I § 2 staar der: „Ingen maa indkøbe eller modtage dansk Uld uden igennem Uldcentralen, jfr. dog § 1, 2det Stykke“. Det er vel ikke at forstaa bogstaveligt, det er vel Mening, at Ulden kan afleveres og sælges til eller modtages af Indkøbere, Melleghandlere, jeg tænker her paa Manufakturhandlere og Fabrikanter. Men der staar heldigvis i § 8, at Ministeren kan træffe de nærmere Bestemmelser, og jeg haaber, at de bliver praktiske. De Melleghandlere, som den bestaaende Uldcentral har henvendt sig til, har ikke været tilfredse med Ordningen af Afleveringen af Ulden og den Fortjeneste, de skulde have; og efter de Oplysninger, jeg har faaet gennem de Breve fra Uldcentralen, jeg har set, vil jeg sige, at det kan de heller ikke være. Jeg haaber derfor, at Ministeren vil tage dette Spørgsmaal i sin Haand og ordne det saaledes, at Melleghandlerne faar en passende Avance, og at Betingelserne i det hele taget ikke bliver saa stramme, som det hidtil har været Tilfældet.

Alle Forbedringerne i Lovforslaget, sammenlignet med Bekendtgørelsen af 31. Maj, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg vil omtale nogle enkelte af dem.

Der staar i de to sidste Linier af § 1: „Ved Fordelingen bliver at tage særligt Hensyn til de Virksomheder, der hidtil fortrinsvis har anvendt dansk Uld“. Det er en udmærket god Bestemmelse. Saa staar der i sidste Linie af 2det Stykke i § 1, at Producenten i hvert Fald kan tilbageholde Uld af 1 Faar. Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (N. K. Kristensen) lod til ikke at være tilfreds med denne Bestemmelse og kom navnlig ind paa Spørgsmaalet om, hvad der skal anses for store og smaa Faar. Ja, det er ikke let at skrive Love, som kan ramme rigtigt i alle Enkeltheder, det er ganske umuligt, og jeg synes ikke, at der er nogen Grund